

Virkeligheden en vidunderlig Tale, det ærede Medlem holdt, elegant — det ærede Medlem forstaaer at føre baade Fleuret og Stilet, under Tiden Stiletten mod sine egne, jeg synes endogsaa, den var rettet direkte mod det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, som gjorde sure Miner til det ærede Medlem Hr. Kraghs Tale. Saadant noget forstaaer det ærede Medlem Hr. Kragh. Men er det dog virkelig ikke for bagvendt, at man, naar Venstres Bank, som Venstre har Ansvaret for, og som Venstre har ledet gennem disse Aar, saaledes at de ikke vilde faale, at der kom andre end Venstremænd ind i Ledelsen, er brudt sammen, kommer og siger: Det er ikke vor Skyld, det er Erhvervsministerens Skyld, det kan vi ikke gøre for? Det er rigtignok for ynkeligt, synes jeg.

Hvad har den højtærede Erhvervsminister gjort i denne Sag? Hvis han havde gjort noget andet end lige at følge Bankinspektionen, saa havde han dog i det højeste været i Forbund med de Herrer Venstremænd og Bankledere, for det var Banklederne, der kom og anmodede om at faa Banken rekonstrueret. Det var Hr. Landstingsmand N. K. Kristensen, som er ren Venstremænd, og i Bankbestyrelsen og i Bankledelsen sad kun Venstremænd, det var dem, der forlangte det, og hvis der er vist noget Hensyn, da er det dog ikke de Herrer Venstremænd, der skal komme og klage over den Ting. Men der er jo for øvrigt ikke vist andet Hensyn, end at Ministeren har fulgt Bankinspektionens Raad i denne Sag, saaledes som det var hans Pligt.

Det forekommer mig, at Ministeriet har vist Andelsbanken og Venstres Ledere i det hele overmaade meget Hensyn. Ogsaa en Gang tidligere har man vist Hensyn; der var indgivet Klage over Andelsbanken, og man ønskede dens Forhold kriminelt undersøgt; den højtærede Justitsminister gav en lang og god Redegørelse for Sagen, men vilde ikke paabyde kriminel Undersøgelse, og henstillede til Bankens Ledelse at tage Reb i Sejlene og ordne Forholdene. Og hvad gjorde Bankledelsen? Ingen Verdens Ting; den rettede sig ikke efter den højtærede Ministers udmærkede Raad, men lod Banken køre videre, til den endte i Grøften.

Det er det virkelige Forhold, og naar de Herrer nu kommer og angriber Ministrene for det udmærkede Arbejde, de har gjort, forekommer det mig virkelig at være et Nummer for stift. Vi fra vor Side har i det hele vist Andelsbanken alt skyldigt Hensyn, vor Presse har været loyal, har ikke

været angribende overfor Andelsbanken, den har naturligvis somme Tider maattet referere, naar der kom alt for slemme Ting frem, men de stærkeste Angreb, som fremkom i Jyllandsposten, og særlig i den konservative Presse, og som blev refereret ret fyldigt af nogle af Venstres Blade, gik vi meget let hen over. Vi ræsonnerede som saa: Andelsbanken bør som andre Pengeinstitutter have fair play til at arbejde; Bankinstitutter bør ikke være udsat for stærke Angreb, naar der ikke foreligger ganske bestemte Beviser. Saaledes har vor Stilling været, hensynsfuld i det hele, og vi lønnes rigtignok overordentlig daarligt af de Herrer, naar de til Trods derfor vælter Skylden for, at Banken er gaaet under, over paa vore Mænd og oven i Købet spilder denne Dag for os. Det forekommer mig at være en Frimodighed, som var en bedre Sag værdig — jeg vil ikke bruge et stærkere Udtryk, men i det engelske Parlament vilde man kalde det for Frækhed.

Jeg vil gerne her med et Par Ord sætte Andelsbanken paa den rette Plads. Hvor staaer den egentlig, og hvis Bank er den? Da jeg hørte det ærede Medlem Hr. Kragh i Eftermiddag, maatte jeg ligefrem knibe mig i Armen for ikke at tro, at det var en socialdemokratisk Bank. Naar man hørte det ærede Medlem tale, skulde man virkelig tro, at det var Socialdemokratiet, der havde Ansvaret for den, at vi havde startet den og kørt den i Grøften. Men det er jo som bekendt Venstremænd, der har gjort det. Det har jo ikke været muligt for Folk med andre Anskuelse at slippe ind i Andelsbankens Ledelse. Det var sikkert vanskeligere for en radikal Venstremænd eller en Socialdemokrat at komme ind i denne Ledelse end for en Kamel at gaa igennem et Naaleøjje.

Selv da Andelsbanken skulde genrejses, og man valgte en ny Bestyrelse, kom der jo ikke en eneste radikal Venstremænd ind i denne, endsiges da en Socialdemokrat. Der var en radikal Venstremænd, husker jeg, som gik omkring og arbejdede for at komme ind i Ledelsen, nemlig Landstingsmand Jeppesen (Drusebjerg), men han naaede det ikke, der var rent Land der. (Afbrydelse: Nu er han der!). Ja, nu er han i Likvidationskomiteen, men han kom ikke ind i Bestyrelsen. Der var to Mænd i denne Bestyrelse, som ikke var Landmænd, det var det ærede Medlem Hr. Rytter og Højskolelærer Arnfred, ellers var det rent Land, alt sammen rent Bondeland, jeg havde nær sagt, at det var rene Pinstruppere alle sammen, det var rene Venstremænd alle sammen. Der maatte